

İZLENİM

Anjelika Akbar, İçindeki Çocuk Likaçika'yı Asla Öldürme!

ÜNLÜ piyanist ve besteci Anjelika Akbar ile Twitter'da tanıştık! O, yazdığı kitap ile ilgili twitler gönderiyordu. Bir keresinde, Türkiye'deki müzik öğretmenlerinin öğrencilerine fiziksel şiddet bile uyguladığından bahsedince, "Bunu kitabınızda kullanacak mısınız?" diye sordum. Cevap verdi, böyle bir dostluk gelişti...

**COŞKUN
ÇOKYİĞİT**

Twitter dostlarımla birlikte, bu mecrâ üzerinden, Sini Türkü Evi'nde bir araya gelmek için sözleşiyorduk. Şimdi ayrıntısını hatırlamıyorum, bir şekilde Anjelika Akbar da bu toplantıya Twitter üzerinden dâhil oldu. Hem Anjelika hem de eşi Batu Bey mütevazı Sine Türkü Evi'nin alçak koltuklarında, basit ikramlarına aldırmadan bizimle birlikte saatlerce oturup hem Cem Çelebi'nin birbirinden nefis yorumlarını dinlediler, hem de sohbe katıldılar... Bir ara Cem Çelebi Anjelika Akbar'ı sahneye davet etti ve birlikte Türkü bile söylediler.

Anjelika Akbar, İçindeki Türkiyem kitabının tanıtım gecesine beni çağırmişti ama ondan bir gün önce yani 15 Aralık 2010 akşamı, Mecidiyeköy Profilo AVM'de, "96. Kuruluş Yıldönümü Anısına Gazete Sayfalarındaki Türk Sineması" sergimin açılışı vardı. Ve bu serginin deyim yerindeyse, "İğneden ipliğine kadar" her şeyi ile tek başıma ilgilendiğim için ertesi gün bitap düşmüştüm. Tabii ne Anjelika benim davetime ne ben onun bir gece sonra Reasürans'daki davetine icabet edebildik!

İmzalanmış "İçindeki Türkiyem" kitabı evime gönderildi! Ve başından sonuna kadar okudum. İmza gününde ismin hallerini karıştıran Anjelika'nın durumundan anladım ki, kitabı ciddi bir edisyondan geçmiş... İyi de olmuş, demeyeceğim, anladığım kadarı ile o editör, Rusça düşünüp Türkçe anlatan Anjelika'nın iç mantığını değiştirip, dönüştürmüş! İyi etmemiş. Çünkü... Anjelika, "Ben Rusya'da doğup büyüdüm ve oranın kültürünü aldım ama artık Türkiye'nin kızayım!" dese de kişinin çocukluğunda aldığı temel eğitim asla kendisini bırakmaz. Hatta yaşlı ilerledikçe giderek daha çok ortaya çıkmaya başlar.

Kahramanmaraş'ta "Kurtuluş Harbi" sırasında ebeveynini bırakıp kaçtığı Ermeni asıllı bir nine vardı. Çakır mavi gözleri, ince uzun boyu ve beyaz teni ile "başka olduğu" hemen fark edilirdi. Bu nine bir Türk ile evlendirilmiş çoluk çocuk, torun torba sahibi olmuştu. Ancak yaşı 90'a geldiğinde artık evlatlarını, torunlarını ve bütün mahaldeki eş dost, tanıdık kim varsa hapsini unutmuş, babasının, annesinin, çocukluk arkadaşlarının adını sayıklar olmuştu. Tabii Ermenice! Ve tabii biz anlamıyorduk...

İşte editör, Anjelikanın içinde hep kalacak, asla ölmeyecek, Rus kültürü ile yoğrulmuş çocuk Anjelika'yı (Likaçika=Likuska) bu kitap bağlamında -kimi yerde- fena halde susturmuş!

Buna rağmen Anjelika Akbar'ın kitabını ilginç bir hayat tecrübesi olarak dikkatle okudum. Eşi Batu Bey ile evlenmelerindeki çocuksu sürprizi, evlat sevgisini, öğrencilerini önce çok ağır bir imtihandan geçirip sonra kendi evladı imiş gibi sonuna kadar desteklemesini, Sovyet döneminde ne kadar "şımartılmış" olduklarının farkına varışını, Türkiye'nin elit takımı ile tereyağından kıl çeker gibi kurduğu dostlukların (biraz kıskansam da!) kıymetini bilmesini, bakkal kelimesinin "bak+kal"dan geldiğinin sanacak kadar naif taraflarını... seyerek okudum...

Umarım ileriki zamanlarda bilhassa Rusya'daki hayatından ve ailesinden başlayarak doyurucu bilgiler taşıyan yeni intibalarını, deneyimlerini anlattığı yeni kitaplar yazar...